

DUPĂ TURNEU...

TEATRUL NAȚIONAL „I. L. CARAGIALE” ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ

A fost cu adevărat un succes. Un succes al artei noastre teatrale în fața celui mai exigent public cu care s-a confruntat pînă acum: publicul sovietic, a cărui cultură teatrală și gust artistic s-au format la școala unor mari maeștri ai teatrului mondial, ca Stanislavski și Nemirovici-Dancenko, Kacialov și Ermolova, Vahtangov, Zavadski, Tovstonogov, Ilinski, Tarasova, Gribov, Ohlopkov...

Va apărea cîndva o carte în care vor fi consemnate cele mai însemnate momente ale acestei călătorii artistice, cu escală la Zaporojie, Moscova, Chișinău. Prima întîlnire cu publicul din Zaporojie, pregătirea emoționată a actorilor, interesul manifestat de spectatori pentru arta unei țări prietene, contactul din ce în ce mai strîns între scenă și sală, aplauzele călduroase din timpul și de la sfîrșitul spectacolului... Întîlnirile cu spectatori în afara scenei, cu colhoznicii și cu muncitorii măreței hidrocentrale... Emoția de liceeni a actorilor în fața publicului Moscovei, care a cunoscut în ultima vreme colective strălucite ale unor teatre din diferite țări ale lumii... Interesul stîrnit de primele spectacole cu O scrisoare pierdută și Anii negri, în care s-a vădit continuitatea tradiției realiste a dramaturgiei noastre... Surpriza cu spectacolul Revizorul, pe care oamenii de teatru de înalt prestigiu l-au apreciat ca deosebit de izbutit, prin stilul său gogolian, prin caracterul său realist, umorul și fantezia interpretării... Atmosfera caldă, prietenească și chiar entuziastă, în care s-au desfășurat ultimele spectacole, și regretele tuturor pentru prea scurta durată a turneului în capitala Uniunii Sovietice...

Primirea luminoasă în toiul nopții la Chișinău... Căldura prietenească cu care au fost întîmpinate spectacolele, și promisiunile făcute pentru viitoare întîlniri... În fiecare oraș, căutarea înfrigurată a ziarelor și revistelor în care au apărut știri și cronici despre spectacolele Teatrului Național... Bucuria de a vedea confirmate oficial, în cuvinte scrise cu răspundere, aprecierile pe care le auzisem rostite pe ton amical în întîlnirile de după spectacole, în cabine, în foaiere, la V.T.O.¹...

Ne-am gîndit că cel mai potrivit mijloc de a comunica publicului nostru cititor o imagine asupra însemnătății acestui turneu românesc în țara socialismului, este publicarea unor opinii și însemnări ale unor participanți nemijlociți ai turneului.

Mai întîii, cîteva spicuri din presa sovietică.

¹ Asociația oamenilor de teatru.

ВЕЧЕРН МОСКВА

Газета Московского городского комитета

Сатирические образы Караджале на сцене
ЛАСКОЛИ КУХАРСКОГО ТЕАТРА

ПРОЛЕТАРЬИ ВСЕХ СТРАН, СОЕДИНЯЙТЕСЬ!

18 ОКТЯБРА
СВЯТОТРА
1937

Молдова
ТРАДИЦИИ,
КУЛЬТУРА,
ТАЛЕНТ

ПРОСТАРЬ ДУХА ПОТРЕ ЦЕРКВЕ, ГИМУН-СА!

30
ВТОРНИК
сентября 1937 г.
№ 229 (10189)

ЗАПОРОЖСКАЯ
ПРАВДА
ПРАВДА ВСЕХ СТРАН, СОЕДИНЯЙТЕСЬ!

ПОД ПИТАНИИ ОУ-ПРИТЕЖИО

КУЛЬТУРА МОЛДОВЕИ

ПРАВДА
Коммунистическая партия Советского Союза
Пролетария всех стран, соединяйтесь!

www.cime.ro

ТРАДИЦИИ,
КУЛЬТУРА,
ТАЛЕНТ
ПРОСТАРЬ ДУХА ПОТРЕ ЦЕРКВЕ, ГИМУН-СА!

ПОКОРЯЮЩЕЕ
ИСКУССТВО
ПРОСТАРЬ ДУХА ПОТРЕ ЦЕРКВЕ, ГИМУН-СА!

Вспомни с румынскими друзьями
Орган
Румынского Комитета
Советского Союза

Despre colectivul
Teatrului Național „I. L. Caragiale” :

„Prezența Teatrului Național „I. L. Caragiale” la Moscova, deși de scurtă durată, a dat prilejul oamenilor de teatru și spectatorilor să cunoască variatele lui posibilități, artiștii lui multilaterali, înzestrați cu bogate resurse interpretative. Și cunoașterea acestui teatru s-a dovedit, fără îndoială, folositoare, atât pentru noi cât și pentru oaspeții noștri. Întîlnirile ne-au legat și mai mult, consolidînd prietenia noastră. Salutînd Teatrul Național „I. L. Caragiale”, salutăm talentatul popor român, care construiește astăzi pe același front cu noi, noua realitate socialistă.”

(I. A. Zavadski, Artist al Poporului al U.R.S.S. :
Întîlniri cu prietenii romîni; „Pravda”, 11 oct.
1958.)

„Am văzut un teatru de o mare cultură și serioase concepții, pentru care scena e o catedră, iar nu o arenă de amuzament facil.

Am văzut actori care știu, prin interpretarea lor, să exprime ideea operei, actori care posedă arta dificilă a caracterizării, măiestria duelurilor de cuvinte, o înaltă știință a dialogurilor de comedie.”

(Valentin Plucek : Caragiale la el acasă; „Literaturnaia Gazeta”, 9 oct. 1958.)

„Lupta curajoasă pentru o artă populară, pentru cultivarea specificului ei național caracterizează întreaga istorie a teatrului românesc. Și, bineînțeles, și istoria colectivului artistic al Teatrului Național care poartă numele lui I. L. Caragiale. Datorită principiilor sale artistice, acest teatru este profund realist, și aceasta este cauza pentru care el este atât de apropiat și ușor de înțeles de spectatorul sovietic. Regizorii și actorii acestui colectiv îmbină, cu multă pricepere, în creațiile lor, tradițiile naționale populare ale artei românești cu tot ce au preluat ei mai bun din cultura teatrală universală. Despre aceasta vorbesc în chip elocvent spectacolele prezentate pînă acum în capitală de oaspeții noștri, ca și întregul repertoriu al acestui teatru.”

(S. Ghiafintova, Artistă a Poporului a R.S.F.S.R. :
Suculent, viu, expresiv...; „Sovetskaia Kultura”,
7 oct. 1958.)

„Purtător al celor mai sănătoase tradiții scenice naționale, al artei clasice realiste, în anii regimului de democrație populară, el e recunoscut ca promotor al artei realist-socialiste. Tradițiile clasice naționale, spectacolele din dramaturgia clasică rusă și din dramaturgia mondială, spiritul realist, care a dominat dezvoltarea teatrului, au ajutat ca măștrii romîni ai artei scenice să îmbrățișeze cu toată puterea talentului lor, cu tot spiritul creator și cu mare inițiativă, principiile înaintate ale artei realismului socialist. Minunații măștri ai teatrului, oameni de înaltă creație și de permanentă frămîntare creatoare, au urcat ca pe un drum firesc de creștere această nouă treaptă pe care se situează astăzi.”

(A. Lupan : Primul spectacol al măștrilor romîni; „Moldova Socialistă”, 16 oct. 1958.)

„Este greu să preferi pe vreunul dintre maeștrii Teatrului Național românesc. Dezinvoltura, spontaneitatea, dinamismul ascuțit și subtil al dialogului, jocul viu al mimicii, gestul expresiv și plasticitatea clară a înfrunchipării personajului, toate aceste însușiri caracterizează deopotrivă pe fiecare dintre interpreți.

Maturitatea măiestriei, înalta cultură teatrală a colectivului Teatrului Național românesc „I. L. Caragiale“ au cucerit simpatia caldă a locuitorilor Chișinăului.“

(V. Logacev, „Vecernii Chișiniov“, 17 oct. 1958.)

Despre spectacole, în ansamblu:

O scrisoare pierdută

„O scrisoare pierdută — realizată de Teatrul Național „I. L. Caragiale“ — este o dovadă vie a maturității ideologice a artei României noi.“

(Valentin Plucek : Caragiale la el acasă ; „Literaturnaia Gazeta“, 9 oct. 1958.)

„Al Giugaru, I. Finteșteanu, Gr. Vasiliu-Birlic, N. Atanasiu, C. Antoniu, E. Godeanu, și în genere aproape toți interpreții, joacă îndrăzneț, cuceritor.

Acest prim spectacol, pe lângă interesul pentru arta României, ne-a răscolit încă o dată sentimentele de caldă prietenie pe care le purtăm oamenilor acestei tinere și frumoase țări, plină de forță și dragoste de muncă, pe al cărei minunat pământ înfloresc minunate talente.“

(S. Ghiafintova : Suculent, viu, expresiv... ; „Sovetskaiia Kultura“, 7 oct. 1958.)

„În acest spectacol, talentații actori ai Teatrului Național „I. L. Caragiale“ au creat o galerie de splendide portrete satirice. Regizorul, maestrul merit al artei Sică Alexandrescu, a făurit un minunat și unitar spectacol satiric, care dezvăluie adâncul conținut ideologic al comediei politice a lui I. L. Caragiale, ce-și păstrează pînă astăzi forța ei de parodiare a alegerilor parlamentare din oricare țară burgheză. Spectacolul este montat într-un stil realist, corespunzător spiritului piesei lui Caragiale.“

(A. Semaško : Un spectacol strălucit care nu se uită ; „Zaporojskaia Pravda“, 27 sept. 1958.)

„Îmbinarea organică a simplității și veridicității comportamentului scenic, cu o aleasă și vie măiestrie teatrală face ca acest spectacol să lase o profundă impresie.

Unitatea stilului interpreților, justa înțelegere a concepției dramaturgului și a caracteristicilor piesei sînt calitățile fundamentale ale muncii regizorului Sică Alexandrescu. El a știut să transmită spectatorilor sensul social al operei.

Unitatea interes al spectatorului sovietic pentru cultura originală a poporului român și-a găsit o vie expresie în căldura și dragostea cu care a fost întîmpinată *O scrisoare pierdută*, în montarea teatrului bucureștean.“

(L. Ceza : Personajele satirice ale lui Caragiale pe scenă ; „Sovetskaiia Moldavia“, 18 oct. 1958.)

„Însemnătatea educativă și de cunoaștere a spectacolului cu *Anii negri* este extrem de mare.

Pentru caracterul partinic și combativ al spectacolului, pentru patima lui revoluționară, pentru înalta măiestrie artistică a creatorilor acestei strălucite opere a artei socialiste a României populare, spectacolul moscovit mulțumește Teatrului Național „I. L. Caragiale“.

(V. Skaterscikov; „Trud“, 8 oct. 1958.)

Anii negri

„...acest spectacol continuă o frumoasă tradiție a teatrului românesc progresist.

Ascetic de sever, străin în mod demonstrativ oricărui efect exterior, spectacolul actorilor Teatrului „Caragiale“ este voit cotidian, obișnuit, chiar în momentele celei mai înalte culminări dramatice. Este foarte veridic, dar nu întotdeauna destul de expresiv, de emoționant.

Teatrul a înțeles profund, dinlăuntru, întreaga greutate a eroismului, destinul aceluia care încă sub jugul monarhiei pregăteau actuala înflorire a țării, și a povestit despre acest eroism, frământându-se și întristându-se împreună cu eroii piesei și urînd cu ei, din toate puterile, pe călăii care-i urmăreau.

Însă acolo unde acțiunea irupe spre respirația largă a unei înalte patetici, parcă teatrului nu i-a ajuns glasul. De aceea, este atît de perceptibilă nuanța de afiș în scena procesului; aici se strigă mult, sînt izbucniri de bravadă, de temperament, ale actorilor și puțină atenție față de oamenii așezați pe banca acuzaților, de viața lor interioară, de viața spiritului lor, luminos și neclintit de puternic.

Cheia rezolvării artistice a spectacolului, după părerea noastră, o dau două scene — cea de la tipografia ilegală și de la siguranță. Ele lasă o impresie puternică și adîncă prin caracterul lor pregnant de umanitate și prin severa și incoruptibila lor autenticitate. În aceste scene, totul este atît de concentrat asupra dezvoltării sensului lăuntric a ceea ce se petrece, ajungîndu-se cu multă îndrăzneală la realismul cel mai necruțător, totul este pătruns de un atît de puternic sentiment de dragoste față de luptătorii comuniști ilegaliști, încît în cîteva minute s-ar părea că însuși viața năvălește pe scenă.

Sică Alexandrescu, care a montat *Anii negri*, a făcut totul pentru ca atenția noastră să fie indivizibil concentrată asupra actorilor.

Iar scena este dată neprecupețit în stăpînirea actorilor, strînși într-un ansamblu unitar și armonios. ...Vrem să-i reproșăm lui Nicu Dimitriu faptul că el demască de la început pe trădătorul Adrian, sau lui Ion Finteșteanu, care putea fi de un sadism mai rafinat și, dacă ne e îngăduit să ne exprimăm astfel, mai rafinat în măiestria lui de călău. Dar nu putem reproșa nimănui că a uitat adevărul profund lăuntric al celor ce se petrec pe acenă, sau să acuzăm pe cineva de lipsă de inspirație creatoare.

Piesa nu întotdeauna a oferit actorilor un material destul de bogat și variat, însă ei au manifestat atîta autenticitate umană în personajele lor, s-au pătruns într-o măsură atît de mare de ura și dragostea lor, de credința și zbuiciumul lor, încît au zugrăvit în culorile vieții adevărate chiar și situațiile mai puțin reușite ale piesei.

Ideile politice, ascutimea luptei politice, pasiunea pentru conținutul ei ideologic au determinat forța încordată, concentrată, a spectacolului, realismul lui, energia lui lăuntrică. Și prin acestea, el este profund semnificativ pentru arta scenică românească.“

(E. Surkov: O înaltă tradiție: „Sovetskaia Kultura“, 9 oct. 1958.)

Steaua fără nume

„Spectacolul s-a jucat în limba română, însă fiecare interpret îi ajută pe spectatorii moscoviți ca, din când în când, să nu mai folosească căștile. Nu e nevoie de căști când pe scenă (după cum spune Stanislavski) se reprezintă viața spiritului omenesc, exprimată într-o formă artistică.

„Realizarea artistică a spectacolului *Steaua fără nume* dovedește munca inteligentă, aprofundată și pasionată, a regizorului Sică Alexandrescu. Același lucru îl exprimă și scenograful spectacolului, St. Norris.

(Serafima Birman, *Artistă a Poporului a R.S.F.S.R.*:
Sub impresia întâlnirii...; „Sovetskaia Kultura”,
14 oct. 1958.)

Revizorul

„Cu excepția unor detalii de mică importanță, în spectacolul românesc totul corespunde stilului epocii. Decorurile, costumele, aspectul exterior al personajelor corespund spiritului lui Gogol.

Toate sînt create de scenograful Al. Brătășanu și N. Bragalia, nu numai cu gust și grație, dar și cu o bună cunoaștere a vieții de atunci.

Sică Alexandrescu a dezvăluit cu justețe ținta satirică a comediei, care demască fără cruțare camarila funcționărimii parazitare. Și în același timp, *Revizorul* pe scena Teatrului „I. L. Caragiale” e un spectacol vesel, plin de umor; în el răsună risul vioi, risul învingătorilor. Directorul de scenă n-a născocit trucuri paradoxale, nu a răstălmăcit textul; eforturile sale creatoare și le-a îndreptat asupra adîncii pătrunderi a concepției autorului. În această privință, pentru unii amatori de „rafinamente” regizorale, spectacolul poate să le pară tradițional, dar el poartă pecetea tratării juste și vii, din punct de vedere artistic, a lui Gogol. Calitatea importantă a spectacolului este faptul că personajele de bază ale comediei — primarul, Hlestakov, Osip, Zemlianka, Bobcinski și Dobcinski — sînt bine înțelese de către interpreți și jucate în conformitate cu stilul și spiritul piesei. În același timp, rămînînd fideli lui Gogol, interpreții, imperceptibil, l-au apropiat de receptivitatea spectatorului român; în piesa lui Gogol a scînteiat coloritul național al artei românești.”

(A. Stein: Cu propria lor paletă; „Sovetskaia Kultura”, 11 oct. 1958.)

„În realizarea scenică, interpreții nu merg numai pe căile indicate de însuși Gogol în *Insemnări pentru domnii actori*; ei au căutat să pătrundă organic în esența personajelor lui Gogol, găsind trăsăturile care dezvăluie de la început pînă la sfîrșit, în mod consecvent, lumea lui Skvoznik-Dmuhanovski, a lui Zemlianka, Leapkin-Teapkin și Hlestakov.

Întîlnirea cu Gogol, prilejuită de Teatrul Național „I. L. Caragiale”, a adus spectatorilor din Zaporojie o imensă satisfacție estetică.”

(I. Iagnici: Întîlnire cu Gogol; „Zaporojskaia Pravda”, 30 sept. 1958.)

„Ce s-ar mai putea dezvălui nou în nemuritoarea comedie a lui Gogol, după atâtea montări strălucitoare? Cu toate acestea, regizorul principal al Teatrului Național românesc „I. L. Caragiale“, Sică Alexandrescu, maestru emerit al artei, împreună cu actorii, a știut să trateze într-un chip nou această piesă. Ei au creat un spectacol dinamic, conflicte ascuțite: fiecare chip este subliniat pînă la ultimele limite, fără a se ajunge la vreo contradicție cu logica comportării personajului. Dramaturgia clasică rusă și-a aflat pe scena românească o întru-chipare demnă de ea.“

(M. Goler: „Revizorul“ pe scena românească; „Vecernii Chișinău“, 18 oct. 1958.)

Bădăranii

„Spectacolul *Bădăranii* este realist, de la început pînă la sfîrșit. În el, locul principal aparține actorului. Oaspeții romîni au creat un ansamblu cu adevărat armonios, ca într-un concert în care nici unul din artiști nu iese în evidență, nu apare pe primul plan, ci se află într-o adevărată comunicare creatoare cu partenerii săi.“

(S. Mokulski: În stil autentic de comedie; „Sovetskaia Kultura“, 11 oct. 1958.)

„În spectacolul teatrului românesc, pe lângă caracterul de ascuțită satiră al comediei lui Goldoni, care ridiculizează caustic cupiditatea fără margini a negustorilor, ceea ce ne atrage este bogata fantezie regizorală, dezinvoltura și strălucirea interpretării — tot ceea ce se poate numi teatru adevărat.“

(N. A. Svetlovidov, Artist al Poporului al R.S.F.S.R.; „Moskovskaia Pravda“, 7 oct. 1958.)

Despre unele realizări actricești

Costache Antoniu: A lăsat o impresie de neuitat bătrînul Tudor Tomescu, redat cu atîta duiosie bărbătească de Costache Antoniu.

(L. Dubinovski; Anii negri; „Moldova Socialistă“, 18 oct. 1958.)

...pe alegătorul turmentat l-a jucat în chip admirabil Costache Antoniu.

(Iurii Nehoroșev: Strălucitor, cu talent; „Izvestia“, 9 oct. 1958.)

Cît de expresive sînt la Costache Antoniu mișcările mîinilor lui Udrea, profesorul de muzică, care se imaginează la concert dirijîndu-și „propria simfonie“.

(Serafima Birman, Artistă a Poporului a R.S.F.S.R.; Sub impresia întîlnirii; „Sovetskaia Kultura“, 14 oct. 1958.)

Marcel Anghelescu : Anghelescu este un actor splendid, capabil de o strălucită întruchipare.

(*Serafima Birman, Artistă a Poporului a R.S.F.S.R.:*
Sub impresia întâlnirii; „Sovetskaia Kultura”,
14 oct. 1958.)

Niki Atanasiu : Avocatul, editorul și redactorul Cațavencu, în interpretarea lui Niki Atanasiu, este veridic și expresiv. Actorul este deosebit de bine, mai cu seamă în scenele de inspirație oratorico-cetățenească.

(*I. A. Zavadski, Artist al Poporului al U.R.S.S.:*
Întâlniri cu prietenii români; „Pravda”, 11 oct.
1958.)

Esența demagogică a lui Cațavencu este dezvăluită pe deplin în actul al treilea...

Patosul ieftin al oratorului de provincie este un fenomen tipic al activistului politic al orînduirii burgheze. Dezinvoltura, finețea de filigran a detaliilor, originalitatea formei scenice îl ajută pe artist să dezvăluie cu profunzime personajul.

(*L. Ceza: Personajele satirice ale lui Caragiale pe scenă;* „Sovetskaia Moldavia”, 18 oct. 1958.)

Aura Buzescu : ...interpretează astfel rolul nu prea mare al Mariei Buznea, încît întreaga viață a acestei femei slabe, îmbătrînită înainte de vreme, liniștită, de obicei grijulie și nelimitată în curajul ei plin de sacrificiu, se dezvăluie dincolo de replicile ei laconice, zgîrcite.

(*E. Surkov: O înaltă tradiție;* „Sovetskaia Kultura”, 9 oct. 1958.)

Gr. Vasiliu-Birlic : Este un fenomen excepțional. E înzestrat de natură cu un umor de o expresivitate uimitoare. Cînd se află în scenă, chiar foarte puțină vreme, spectatorul îl urmărește tot timpul, îl admiră încîntat și actorul îi rămîne întipărit în minte. În ultimii ani, ca rezultat al unei munci stăruitoare, talentul lui Birlic a crescut, devenind o adevărată măiestrie.

...L-am văzut în cîteva roluri. Este, desigur, un actor eminent.

(*I. A. Zavadski, Artist al Poporului al U.R.S.S.:*
Întîlniri cu prietenii români; „Pravda”, 11 oct. 1958.)

Gr. Vasiliu-Birlic nu încapă nici o îndoială, este unul din comicii de frunte ai timpului nostru. În el se îmbină simplitatea cu o gravitate inimitabilă, naivitatea cu farmecul — trăsături obligatorii unui mare talent de comedie.

(*A. Stein: Cu propria lor paletă;* „Sovetskaia Kultura”, 11 oct. 1958.)

Radu Beligan : ...este unul dintre cei mai talentați și mai de seamă artiști tineri ai teatrului românesc : pătrunzător, pasionat căutător, el este un mare actor-artist, principial și progresist. Micul său rol Dandache, în acest spectacol, el îl joacă cu o neobișnuită finețe, deși aici e ușor de forțat.

(I. A. Zavadski : Intâlniri cu prietenii români ; „Pravda”, 11 oct. 1958.)

Rolul lui Hlestakov este unul din rolurile cele mai complicate din repertoriul comic universal. Radu Beligan, interpretul acestui rol, este, fără îndoială, un minunat actor de comedie. Hlestakov-Beligan este grațios, poartă bine costumul său din Petersburg, lăsînd să se întrevadă că în acest boiernas infometat există ceva sărăcăcios și jalnic. Scena centrală a lui Hlestakov este scena minciunilor. Radu Beligan o joacă cu măiestrie.

(A. Stein : Cu propria lor paletă ; „Sovetskaja Kultura”, 11 oct. 1958.)

George Calboreanu : Zemlianika e un șmecher, îmbujorat, cu tichie ; seamănă prea puțin cu un funcționar rus, dar esența caracterului este dezvăluită uimitor de just de către artist.

(A. Stein : Cu propria lor paletă ; „Sovetskaja Kultura”, 11 oct. 1958.)

Foarte bun este, de asemenea, George Calboreanu, care-l joacă pe comunistul Mihai Buznea atît de simplu și de cotidian-veridic încît, la început, pare chiar prea obișnuit, prea cufundat în viața de toate zilele. Dar numai la început. Ajungînd să realizeze o absolută autenticitate de trăire, Calboreanu dezvăluie mai tîrziu atîta integritate lăuntrică, un avînt atît de înfocat al tuturor forțelor sale spirituale-umane, încît moral și ideologic cîștigă o deplină și covîșitoare victorie asupra dușmanilor săi. În scena interogatoriului, susținută de jocul atît de sincer, de puternic și în același timp sensibil al lui Iulian Neculescu (Mircea), el atinge încordarea adevăratei tragedii, neîncetînd nici o clipă să fie același luptător *de rînd* (dintr-o bucată și cotidian de simplu) al clasei muncitoare din România. Actorul transmite foarte evident, ideea politică a eroului său. Și tocmai în aceasta, în adevărul și măreția ei, găsește sprijin pentru arta sa.

Mircea Constantinescu : ...Și aceeași adevărată, omenească pasiune pentru ideile politice ale spectacolului, acelea în numele cărora luptă și se sacrifică personajele, umple cu sînge viu figura emoționantă a bătrînului tipograf Pleșa (jucat minunat de Mircea Constantinescu).

(E. Surkov : O înaltă tradiție ; „Sovetskaja Kultura”, 9 oct. 1958.)

Marietta Deculescu : ...Și Marietta Deculescu în rolul Necunoscuței, care fumează țigară după țigară, n-ar fi putut să ne comunice prea multe despre femeia care pornește la drum fără țintă, dacă actrița n-ar fi înțeles înconștienta dar pasionata aspirație a Necunoscuței spre viața adevărată.

(Serafima Birman : Sub impresia întîlnirii ; „Sovetskaja Kultura”, 14 oct. 1958.)

Ion Finteșteanu : Artiștii poporului, laureați ai premiului de stat, Ion Finteșteanu și Vasiliu-Birlic, joacă pe un plan autentic de comedie rolurile avocaților Farfuridi și Brinzovenescu.

Întregul caracter al lui Farfuridi se află în fraza sa : „Dați-mi voie, din două una...”

Principalul nu este că Ion Finteșteanu rostește aceste cuvinte în hohotul de râs al întregii săli, ci că artistul a știut să facă din ele cheia rezolvării personajului.

(V. Laskov : Mulțumim pentru arta inspirată ; „Pravda Ukraini”, 30 sept. 1958.)

Silvia Fulda și Eugenia Popovici : Artistele Silvia Fulda (Ana Andreevna) și Eugenia Popovici (Maria Antonovna) au găsit, de asemenea, o rezolvare scenică originală. Mama și fiica parcă se completează una pe alta. Ambele interprete sînt deosebit de bune în ultimul act, cînd visurile despre viața mondenă a Petersburgului sînt spulberate dintr-o dată de realitatea amară.

(Iurii Iagnici : Întîlnire cu Gogol ; „Zaporojskaia Pravda”, 30 sept. 1958.)

Elvira Godeanu : Rolul mondenei de provincie este un succes necondiționat al artistei Elvira Godeanu.

...în arsenalul actriței nu există procedee speciale de „comedie”. Dar figura Zoiei este creată cu severitate, grotesc și cu o vădită poziție critică.

(Iurii Nehoroșev : Strălucitor, cu talent ; „Izvestia”, 9 oct. 1958.)

Alexandru Giugaru : Este un actor suculent, plin de temperament și umor, și bineînțeles un excelent maestru.

(I. A. Zavadski : Întîlniri cu prietenii romîni ; „Pravda”, 11 oct. 1958.)

Actorul Al. Giugaru a interpretat cu multă culoare și talent rolul greu al primarului.

...se poate spune că Giugaru a sesizat și înțeles însuși simburile rolului.

(A. Stein : Cu propria lor paletă ; „Sovetskaia Kultura”, 11 oct. 1958.)

...Eu n-am observat nici o tendință de șarjare la artist, dar confundarea sa cu eroul, firescul jocului său au dezvăluit cu putere de convingere unică, anume falsitatea onorabilității lui Trahanache.

(A. Lupan : Primul spectacol al măștrilor romîni ; „Moldova Socialistă”, 16 oct. 1958.)

Al. I. Ghibericon : ...îl joacă strălucit pe Osip : tot ceea ce îi poruncește stăpînul, el îndeplinește indolent și fără chef ; ochii inteligenți și pătrunzători ai lui Osip mărturisesc că el înțelege prea bine : stăpînul lui e o „pacoste”... Întreaga lui înfățișare de naiv ascunde, de fapt, un sceptic viclean.

Ion Manu : ...a găsit excepțional de bine caracteristica exterioară a lui Hlopov. Acest funcționar, pe jumătate mort de spaimă, este înfățișat bătrîn și abătut, cu o mutră acră.

(A. Stein : Cu propria lor paletă ; „Sovetskaia Kultura”, 11 oct. 1958.)

